

Voltak napok, amikor kutyákként eredtünk
futásnak a fák közt, cikkcakkokba öltve
szabadulásunk terhes mámorát, a fák közt,
amelyek nem hordtak koronát.
Voltak napok, amikor madárként zuhantunk
blokktetők és tornyok csúcsáról alá,
tekintetünk mozsártörőként zúzta
porrá a város gyűrűző falát.
Voltak napok, mikor, mint hús halak,
rejtőztünk algák közé egymás elől,
amit nem láttunk, az nem létezett,
amit láttunk, álom volt csupán.
Hullott a hó, hogy végtelen legyen,
sütött a nap, hogy végtelen legyen.
Emberek voltunk, sorsunk peremére
kifekve, napozva a langy fövényen.
S a domb alatt most is folyó folyik,
amelyen a domb tükörképe reng,
mint találós kérdés alatt a válasz
szép, dőlt betűkkel földereeng.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Láng Orsolya

Látó Szépirodalmi Folyóirat